

שיעורי חינוך

פונעם ראש ישיבה שליט"א

פראקטישע עצות און הדרכות פאר עלטערן, מלמדים, מחנכים און מחנכות

פרשת שלח (כ"א ק"ח)
תשפ"ג

גליח
ט"ז

שעורים אין חנוך

דאנערשטאג פרשת ויחי, שנת תשפ"ג - קרית ברסלב - ליבערטי יע"א

• א גוטער מחנך

אָבער איך האב געטראכט צו זיך, אויב וועל איך זאגן פאר מייע קינדער: "דו קענסט זיין שטיל?! מיר אינטערעסירט נישט היינט קיין שומרים מעשיות, עס אינטערעסירט מיר נישט קיין כאפצעם, עס אינטערעסירט מיר נישט די אלע מעשיות", וועט ער מוזן טרעפן איינעם אינדרויסן פון בית המדרש, איינער וואס דריידט זיך אינדרויסן ביים דאווענען, וואס וועט אים אויסהערן, און דערנאך וועט ער שוין וועלן זיין ווי יענעם.

ווער ווייסט וועם ער וועט טרעפן?

ווען קינדער קומען אהיים דערצייילן זייערע זאכן, און די עלטערן האבן נישט קיין געדולד אויסצוהערן, אדער דער מלמד און לערערין ווארטן שוין קוים עס זאל ווערן לאנטש, איך האב געענדיגט מיין לימוד, איך לויף ארויס פון דא, איך האב נישט קיין כח, וועט דאס קינד מוזן זוכן אנדערע וואס זאלן אים אויסהערן, ווער ווייסט וועם ער וועט טרעפן? דער אייבערשטער זאל אפהיטן.

מען פארדינט צוויי וויכטיגע זאכן

אָבער אויב דער מלמד הערט אויס, די לערערין הערט אויס, טאטע מאמע הערן אויס, דער באס מלמד און באס לערערין הערן אויס, דאס קינד האט מיט וועמען צו שמועסן פון זיינע זאכן, פארדינט מען צוויי וויכטיגע זאכן, איינס, אסאך מאל הערט מען בשעת'ן דערצייילן די נייעס עפעס א נישט גוטע זאך, קען מען עס איבער געבן פאר'ן מלמד און לערערין, אדער פאר'ן מנהל און מנהלת, אז זיי זאלן רעדן דערפון ביים קומענדיגע געלעגנהייט אינמיטן א דרשה, אז אזוי טוט מען נישט, אזוי רעדט מען נישט, און דארט קוקט מען נישט.

צווייטנס, ווען א קינד זעט אז דו הערסט אים אויס, וועט ער זיך אויסהערן.

מען מוז זיך אינטערעסירן

א לערערין מוז זיך אינטערעסירן אויף אירע תלמידות; אז מען זעט א תלמידה קומט אן אנגעטון אביסל אנדערש, נישט נארמאל, פֿרעגט מען איר: "אלעס איז פֿיין?" "אלעס איז וואויל?" אז מען זעט א קינד איז פֿארמאכט, זי רעדט

אין זיי א געפיל, זיי געמאכט שפֿירן גוט; א מלמד און א לערערין וואס האט אויסגעהערט א קינד, געגעבן א שמיכל פאר א קינד.

א גוטע גרוס אויף א מלמד

א טאטע פון א קינד דערצייילט מיר פֿריער, "מיין קינד קומט אהיים פון חדר און ער דערצייילט מיר אז לעצטנס שמועסט ער מיט זיין מלמד ביי ריסקעס און ביי לאנטש, דער מלמד פֿרעגט אים אויס פון זיין פֿידל וואס זיין מאמע האט אים געקויפט, (איך ווייס נישט אויב ער קען שפֿילן דערויף, קען זיין אז ער רייבט בלויז דערויף...) פון זיין טראק און פון זיין קארעלע, און מיין קינד זאגט מיר: 'איך האב זייער ליב מיין רבי, מיין רבי רעדט צו מיר פון מייע זאכן'.

איך האב זייער הנאה געהאט צו הערן אזא גוטע גרוס אויף א מלמד.

עס אינטערעסירט מיר נישט קיין כאפצעם

איך האב נאך א שיינע מעשה צו דערצייילן, די מעשה איז פון מיר... נעכטן קומען מייע קינדער אהיים און דערצייילן מיר אז עס איז פֿארגעקומען עפעס א גניבה אין מאנהעטן, די גנבים זענען אנטלאפן, די פֿאליציי זענען זיי נאכגעפולגן ביז וויליאמסבורג, און די גנבים האבן אריינגעקראכט ביי די גאס וואס איז געבן די ישיבה, זיי זענען ארויס געקומען פון קאר, און אנגעהויבן אנטלויפן מיט ביקסן אין זייערע הענט, איינער פון זיי איז אריין געלאפן אין א הויז קעגן איבער די ישיבה זיך צו באהאלטן, פונקט האט א פרוי געעפנט די טיר און זי האט זיך מוראדיג דערשראקן זעענדיג פאר זיך א גוי מיט א ביקס אין די האנט, מייע קינדער האבן מיר דערצייילט פינקטליך וויפיל ביקסן מען האט שוין געטראפן און אז עס פעלט נאך איין ביקס...

אלס קינד האט עס מיר נאך אינטערעסירט, איך האב געקענט לעבן פון א מעשה פון א כאפצעם, פון הצלה קאלס, בלינקעדיגע לעקטערס, איך האב גערעדט פון דעם מיט וועם איך האב אלץ געטראפן, היינט אינטערעסירט מיר שוין נישט די סארט זאכן,

מיט'ן אייבערשטנס הילף פֿרענגען מיר א נייע שיעור וואס דער ראש ישיבה שליט"א האט געגעבן פאר די מחנכים אין שטעטל, קרית ברסלב - ליבערטי יע"א, דאנערשטאג פרשת ויחי, שנת תשפ"ג.

דער ראש ישיבה שליט"א האט אנגעהויבן נעכטן האב איך געגעבן א שמועס פון חינוך אין וויליאמסבורג, איך ווייס נישט אויב מען האט עס שוין ארויף געלייגט אויף "קול ברסלב", וועל איך איבער זאגן וואס מיר האבן נעכטן גערעדט.

אין הונדערט יאר ארום...

מיין מאמע תחי' האט אמאל געזען אין א אפיס פון א סקול זייער א שיינע צעטל הענגען אויפ'ן וואנט, עס איז איר זייער אריין אין די ביינער, און זי זאגט מיר אלץ: "זאג עס פאר די מלמדים און לערערנים ביי דיר אין מוסד", דער צעטל איז געווען געשריבן אין ענגליש, איך וועל עס איבער טייטשן אין אידיש, שטייט אזוי: "אין הונדערט יאר ארום וועט קיינער נישט וויסן מיט וואס פאר א קלייד דו ביסט געגאנגען; אין הונדערט יאר ארום וועט קיינער נישט וויסן וואס פאר א קאר דו האסט געדרייט; אין הונדערט יאר ארום וועט קיינער נישט וויסן וואס פאר א שטייגער דו האסט געהאט, אין הונדערט יאר ארום וועט קיינער נישט וויסן מיט וואס פאר א שטייגער דו ביסט געגאנגען; איין זאך וועט מען געדענקען אין הונדערט יאר ארום, וואס דו האסט געמינט פאר א אידיש קינד'ס לעבן, וואס דו האסט צוגעגעבן פאר א קינד'ס לעבן!"

עס האט מיר אויך זייער שטארק באנומען, ווייל אז מען טראכט אריין זעט מען, ווער געדענקט די מענטשן פון הונדערט יאר צוריק? ווער געדענקט די הייזער פון הונדערט יאר צוריק? מען געדענקט גארנישט, מען ווייסט אפילו נישט פון מענטשן וואס זענען אנוועק פאר צוויי יאר צוריק, וואס געדענקט מען יא? מען געדענקט מלמדים, לערערנים, מחנכים און מחנכות וואס האבן גענומען אידישע קינדער און אריין געלייגט אין זיי א מוט, אריין געלייגט

• א גוטער מחנה

מיט לעקטערס און סיירינס... הער איך זיי אויס מיט אינטערעסע, אזוי וועלן זיי מיר נאכדעם אויסהערן.

עס איז מ'יין קינד

עס איז נישט גענוג אז א לערערין לערנט פאר דעם לימוד, ווי פראקטי אבות, רעכענען, שרייבן, עס דארף מיר אויך אינטערעסירן די קינדער אזוי ווי זיי וואלטן געווען מיינע קינדער. ווי די הייליגע חכמים זאגן (סנהדרין יט): "כל המלמד בן חבירו תורה פאילו ילדו", א מענטש וואס לערנט תורה מיט זיין חברים קינד ווערט עס פאילו ער האט געבוירן דעם קינד. סתם אזוי לערנט מען עס אפ אלס גוט ווארט, שפיר זיך גוט, דו ביסט זיין האלבע טאטע, ווען ער וועט חתונה האבן וועט מען זיך אויך רופן צו די חתונה ווייל דו ביסט א שטיקל שותף אינעם חתן. מוהרא"ש זאגט אנדערש, מוהרא"ש זאגט: דאס איז אן התחייבות; מען זאגט פאר'ן מלמד: "געב אכטונג אויף יענעם קינד אזוי ווי דו וואלטסט ווען אכטונג געגעבן אויף זיין קינד; ווען דו לערנסט מיט א תלמיד טראכט: "פאילו ילדו".

ווען מ'יין קינד וואלט געקומען שפעט אין שולע, ווען מ'יין קינד האט נישט געגעסן היינט אינדערנהיים, וואלט איך נישט יעצט געטראכט פון די תקנות פון שולע, אז מען דארף קומען צייטליך און מען דארף עסן אינדערנהיים, און אויב נישט... איך וואלט איר פארשטאנען אז זי האט געהאט א חתונה, אדער עפעס האט געקענט פאסירט אינדערנהיים, אז זי האט נישט געקענט איינשלאפן און זי איז ערשט איינגעשלאפן פירן אזוייגער פארטאגס; איך וואלט איר פארשטאנען אז זי איז געלאפן אין סקול די לעצטע מינוט מיט די לעצטער אטעם, און זי האט פארגעסן צו עסן אינדערנהיים, איך וואלט איר געזאגט: "גיי ארויס פון קלאס, שמיר אן א ברויט, עס אויף און קום צוריק אריין", די זעלבע וועל איך טון מיט מיינע תלמידות וואס זענען אויף מיינע קינדער.

וואס וועט געשען אז דאס קינד וועט ארויס גיין פון קלאס פאןפאסן צען מינוט צו עסן פרישטאג? איין זאך; זי וועט זען אז זי האט א לערערין וואס זאגט פאר איר ווי אן אייגן קינד. פארזעצונג קומט מיט'ן אייבערשטן'ס הילף קומענדיגע וואך.

דערווייטנס אויף די קומענדיגע קאר וועלכע סארט קאר עס איז, איך ווייס אפילו נישט וואו עס שטייט דער נאמען, איך האף אז איך בין נישט קיין בטול... אבער איך וויל רעדן מיט זיי פונעם אייבערשטן, איך וויל זיי ווייזן די הימל, די וואלקענעס, די פייגלעך, די ביימער, נאר איך וויל עס נישט טון נארש'ערהייט, איך וויל זיי נישט פארלירן. א אינגערמאן זאגט מיר: "איך האב קיינמאל נישט געהאט קיין שייכות מיט מ'יין טאטע, אויסער איין מאל א וואך, שבת אויפ'ן וועג צום בית המדרש, דעמאלט האט ער מיר געזאגט תורות אויפ'ן וועג צום בית המדרש און נאכאמאל אויפ'ן וועג צוריק, גארנישט מער פון דעם..."

איך זוף יא עס זאל זיין אינטערעסאנט פאר מיינע קינדער, זאג איך זיי: "די זעסט די פייגעלעך? די קאפ פון די פייגעלעך איז אזוי ווי א י"ד, די גאנצע בויך פון די פייגעלעך איז אזוי ווי א ו"ו, און די צוויי פליגעלעך זענען אזוי ווי צוויי מאל ה"א, צוזאמען איז עס דעם אייבערשטן'ס נאמען הו"ה", אזוי שטייט אין זחר הקדוש. רופן זיך מיינע קינדער אן: "קוק טאטי, דאס איז א שטעוו, א האנדא פייגעלעך, א האנדא אדעסי, א לינקלעך", זאג איך: "טאקע? בעט דעם אייבערשטן אז דו זאלסט עס האבן!" מען מוז זיך אינטערעסירן אין די קינדערישע זאכן.

די שיינע געפקיין...

ביי מיידלעך איז דא א שפיל אז מען טוישט געפקינס (מיט וואס מען ווישט זיך אפ די נאז) איינע מיט'ן צווייטן, איך וואלט ווען געזאגט פאר מ'יין טאכטער: "נעם אלע געפקינס, לייג עס אריין אין גארביטש און גיי אריין אין בעט!" אבער אויב איך וועל דאס טון וועט זי דארפן גיין זוכן א צווייטן פאר וועמען עס צו ווייזן, זאג איך איר: "לאמיר זען וועלכע איז די שענסטע? דאס האסטו די מערסטע ליב, טויש איין די אנדערע געפקינס פאר די שיינע געפקיין... איך מוז זיך מאכן פאילו איך בין אינטערעסירט אין דעם, און מ'יין טאכטער קען שוין קוים ווארטן ווען טאטי קומט שוין אהיים, זי גייט מיר דערציילן איר וועלט.

ביי די אינגלעך איז דא די שפיל פון 'ביזנעס קארדס', ביי זיי איז א גאנצע שמחה ווען ער האט געזען אין איין טאג דריי הצלחה פליען

נישט היינט, פראגעט מען איר: "עפעס באדערט ד'ך?" אז זי ענטפערט: "גיין", פראגעט מען איר: "אפשר ווילסטו עס זאגן פאר א צווייטן?" אז זי ענטפערט ווייטער: "גיין!" קען מען ווארטן א טאג, אפער איז דאס נאר א קלייניקייט וואס באדערט.

א קינד דארף זען אז איינער איז אינטערעסירט אין מיר, איינער טראכט פון מיר, איינער זארגט פאר מיר, איינער הערט מיך אויס.

אז מען זעט א קינד וויינען אינדרויסן פון פתח, אין די האלדוועי, אין אידש היסט עס א 'קארדארי'; היינט מוז איך אבער טייטשן אלע ענגלישע ווערטער אין אידש, ווייל מיר האבן שוין היינט א תלמוד תורה און א בית פיגא אין ירושלים, און זיי פארשטייען נישט קיין ענגליש, נאך אביסל וועלן מיר מיט'ן אייבערשטן'ס הילף האבן מוסדות אין אלע שטעט, געווענליך טראכט דער מלמד און לערערין: דאס איז מ'יין פתח, דאס זענען מיינע קינדער, פאר זיי זארג איך, עס אינטערעסירט מיך נישט אנדערע קינדער, אבער דאס איז נישט ריכטיג; אז מען זעט א קינד וויינען, אדער א קינד שלאגט איינעם, א קינד פארשעמט א צווייטן, דארף מען זיך אפשטעלן פראגען: "וואס גייט פאר? מען קען זיך נישט שלאגן, דער אייבערשטער לאזט זיך נישט שלאגן, און אז די קינדער הייבן אן שרייען: "ער האט מיר אזוי געטון", און ער האט מיר אהין געטון", דארף מען זען וואס מען קען טון, מען זאגט פאר'ן קינד: "לאמיר זען וואס מען קען טון, לאמיר גיין צו ד'יין מלמד", "לאמיר גיין צו ד'יין לערערין", "דארפסט נישט וויינען, איך וועל אכטונג געבן אויף דיר".

ווען א מלמד קומט אריין אין פתח און אלע קינדער קומען אים אקעגן דערציילן אז עס איז געווען א מעשה מיט א קאר, אדער די לערערין קומען אריין אין פתח און די תלמידות רעדן פון א נייע פאקעט בוך און א נייע בערזל, דארף מען אויסהערן געמיטלעך, אפילו באמת אינטערעסירט עס מיך נישט.

שעוו, האנדא פייגעלעך, האנדא אדעסי, לינקלעך ווען איך גיי שבת אין שול מיט מיינע קינדער, ווילן זיי נאר זען יעדע נאמען פון יעדע קאר, זיי האבן אזא שפיל, ווער עס קען צוטראפן פון

חיזוק פאר די אידישע שטוב

פונעם ראש ישיבה שליט"א

מורא פון די אייגענע שאטן

איך געב יעדן טאג א שיעור פאר די בחורים אין גמרא, (דער שיעור רעקארדירט מען נישט, עס איז בלויז פאר די בחורים), בשעת'ן פארלעגען איז מ'יין גאנצע ארבעט אריין צו ברענגען אין זיי זעלבסט זיכערקייט, נאכמער ווי די גאנצע גמרא. ווייל א מענטש וואס האט נישט קיין זיכערקייט אין זיך, איז זייער שווער דאס לעבן, ער קען נישט לעבן, ער קען נישט טרעפן א דזשאב, ער קען נישט האבן קיין

• זעלבסט זיכערקייט אין קינדער

קומט ווייל עס פעלט זיכערקייט אינעם מענטש, דער מענטש איז פול מיט מחשבות: 'מען דארף מיך יא, מען דארף מיך נישט, מען קוקט יא אויף מ'יך, מען קוקט נישט אויף מ'יך'. עס איז דא בחורים וואס האבן ליב צו גיין אנגעטון מיט א האדי (hoodie jacket), כדי זיך צו קענען פאהאלטן אינעם דזשעקעט, מיט דעם שפירן זיי זיך זיכער ווייל קיינער קען אים נישט זען... דערפאר ווען איך לערן פאר פראגע איך אלץ די בחורים: "ווער קען טראכטן פשט אין די גמרא?" ווייל

ארויסגענומען פונעם 'דף שיעור' פונעם ראש ישיבה שליט"א

הערליכע דיבורים וואס דער ראש ישיבה שליט"א האט גערעדט צו די מלמדים נאכ'ן פארלערנען דעם בלאט גמרא.

דו וועסט ווערן געבענטשט

אין די היינטיגע גמרא האבן מיר מוראדיגע התחזקות פאר מלמדים וואס לערנען תורה מיט קינדער, און מגידי שיעור וואס לערנען תורה מיט בחורים, די הייליגע חכמים זאגן (סנהדרין צב): "ואם למדו מה שכרו? אמר רבא אמר רב ששת: זוכה לברכות פיוסף שנאמר (משלי יא, כו) וברכה לראש משביר, ואין משביר אלא יוסף שנאמר (בראשית מב, 1) ויוסף הוא השליט על הארץ הוא המשביר לכל עם הארץ", אז דו לערנסט תורה מיט אידישע קינדער זאלסטו וויסן אז דו וועסט ווערן געבענטשט אזוי ווי יוסף הצדיק.

דאס איז מוראדיגע התחזקות פאר אלע מלמדים. נישט קיין חילוק וואס מען לערנט מיט די קינדער, גמרא, אלף בית, און אפילו די גאר יונגע וואס מען זינגט מיט זיי בלויז די ברכות פון ציצית.

לערנען ענגליש

דער ראש ישיבה שליט"א האט געזאגט פאר'ן מלמד וואס לערנט מיט די קינדער 'ענגליש': לערן נישט קיין ענגליש, עס איז א שאד דאס צו לערנען, עס איז הבל הבלים! לערן מיט זיי רעכענען, מען דארף קענען רעכענען, דאס איז אויך תורה.

איך געדענק נאך ווי מיין ענגליש טיטשער פלעגט זאגן: "אז דו וועסט נישט לערנען רעכענען - וועסטו נישט קענען לערנען קיין גמרא!"

צוויי יאר בין איך געווען ביי ענגליש, נאכדעם האט מיין טאטע שליט"א געזען אז איך מאך צופיל פראבלעמען אין קלאס, האט ער מיר ארויסגענומען פון ענגליש און געשיקט ביניאכט צו א מתמדיים וואו מען לערנט משניות. שפעטער ווען איך בין געווען א מלמד האב איך איין יאר פארגעלערנט מסכת סוכה, ווען איך האב געהאלטן ביי דף ח. וואס איז א גמרא פול מיט חשבונות, האב איך עס נישט געקענט פארלערנען ווייל איך האב נישט געקענט רעכענען. איך האב געדארפט זיצן גאנצע נעכט מיט מיין ווייב תחי' זי זאל מיר אויסלערנען ווי אזוי מען רעכנט עס, איך האב איר געזאגט אויף אידיש די חשבונות וואס עס שטייט אין רש"י און תוספות, און זי האט מיר עס מסביר געווען. דערפאר אז דו וועסט לערנען מיט די קינדער רעכענען וועלן זיי קענען לערנען גמרא: אז נישט - וועלן זיי זיין עמי הארצים.

אויסניצן ענגליש פאר גוטע זאכן

איך האב געזאגט פאר די ענגליש לערערניס פון סקול, רעדט צו די תלמידות אידיש! אן ענגליש לערערין מוז נישט זאגן פאר איך תלמידות ווען זי קומט אריין אין קלאס: good afternoon... ווען עס קומט די צייט פון ענגליש ווערט מען נישט קיין גוי, מען לייגט נישט אן וועק דעם אייבערשטן.

ביי אונז אין סקול ניצט מען זייער גוט אויס די צייט פון ענגליש, די אידישע לערערין קומט נישט אן צו זאגן דעם יום תהלים מיט די קינדער, זאגט די ענגליש לערערין מיט זיי דעם 'יום תהלים', אויך לערנט מען דעמאלט 'הלכות שבת'. דאס איז הפלא ופלא! מיין טאכטער, א צען יעריג קינד קומט אהיים און קען הלכות שבת אזוי ווי איך קען עס היינט נאכ'ן לערנען אפאר יאר אין כולל, די לערערין קויפט א טאפ מיט א רעזשא, מען שטעקט איר דעם רעזשא און מען לייגט אריין וואסער אינעם טאפ, און מען ווייזט זיי קלאר וואס מיינט א

אלע מלמדים וועלן זיצן אין גן עדן

'כלי ראשון', א 'כלי שני', אן 'ערוי', ממש א מחיה, די קינדער לערנען זיך אויס די הלכות זייער זייער קלאר.

דער ראש ישיבה שליט"א האט זיך אנגערופן צו א מלמד: "דו ביזט אויך א מלמד, זאלסטו וויסן אז דו וועט זוכה זיין צו אלע ברכות פון יוסף הצדיק".

א בטלן?

ביי די וועלט איז א מלמד א בטלן, און נישט נאר ביי די וועלט, נאר די מלמדים אליינס האלטן זיך פאר בטלנים. איך האב באקומען א בריוו פון א מלמד, דער מלמד שרייבט מיר אז ער איז א מלמד אין פתה ט' אין א מוסד אין בארא פארק, (איך וויל נישט זאגן דעם נאמען פונעם מוסד), שרייבט ער מיר: "איך הער די דרשות, איך פרוביר אריינצולייגן אין די קינדער אלע גוטע זאכן, מיינע תלמידים זענען וואויל, אבער ווען מען וואלט זיי געגעבן די בחירה אויב זיי ווילן זיין אידן אדער גוים, וואלטן אלע אנטלאפן... קיינער וויל נישט זיין קיין איד, יעדע זאך איז ביי זיי פרעשור, 'יאו עס קומט שבת', 'יאו עס קומט יום טוב', ער בעט זיך: 'שרייבט מיר עפעס התחזקות, וואס טוט מען מיט פתה ט' בחורים וואס קיינער וויל נישט זיין א איד?"

דער תירוץ איז, אויב די מלמדים קוקן זיך אן ווי בטלנים, ער קומט פשוט אריין ווייל ער דארף דעקן זיין רענט, און אלעס איז מהיכי תיתי, ער ציפט די קינדער, ער שלאגט די קינדער, ער שרייט אויף די קינדער, ער לייגט נישט אריין אין די קינדער א ליבשאפט צו די תורה, ער לייגט נישט אריין אין די קינדער א ליבשאפט צום אייבערשטן, ער דערציילט זיי נישט מעשיות פון צדיקים, דעמאלט וואקסן אויף קינדער וואס זענען נישט נייעריג אין אידישקייט השם ישמרינו.

אלע מלמדים וועלן זיצן אין גן עדן

נאך זאגן די הייליגע חכמים (שם): "אמר רב ששת: כל המלמד תורה בעולם הזה זוכה ומלמדה לעולם הבא", אלע מלמדים וועלן זיצן אין גן עדן און האבן תלמידים אין גן עדן, "שנאמר (משלי יא, כה): ומרוה גם הוא יורא, זאגט רש"י: "מי שמרוה את תלמידו בדבר הלכה גם הוא יורה לעולם הבא", ווער עס טרינקט אן זיינע תלמידים אויף די וועלט זוכה זיין זיי אנצוטרינקען אויף יענע וועלט.

לערנען הלכות מיט תלמידים

רש"י זאגט דעם לשון: "שמרוה את תלמידו בדבר הלכה", ער לערנט מיט זיינע תלמידים הלכות. א מלמד דארף וויסן וואס ער לייגט אריין אין א קינד דאס בלייבט, צום ביישפיל, אז מען לייגט אריין אין קינדער זיך צו וואשן די הענט ווען מען קומט ארויס פון בית הכסא - וועט ער דאס געדענקען א גאנץ לעבן.

אויך דארף מען אויסלערנען די קינדער אז מען דארף זיך וואשן די הענט איידער מען דאווענט, דאס איז אן אפענע הלכה אין שלחן ערוך (אורח חיים סימן צב, סעיף ד). איך זע אין בית המדרש טאטעס וואס זענען שוין זיידעס, און זיי וואשן זיך נישט די הענט פאר'ן דאווענען. איינער פון אנשי שלומינו האט מיר אפילו געזאגט אז ער האט געמיינט אז זיך וואשן די הענט פאר'ן דאווענען איז סתם עפעס א פרומע זאך, ווען ער האט געלערנט אין ישיבה האט ער געזען ווי נאר די פרומע בחורים וואשן זיך די הענט.

אויב מען לייגט עס נישט אריין אין די חינוך יונגער הייט טוט מען עס נישט.

חינוך אפטיילונג
אויף קול ברסלב

המחזור פון חינוך
פונעם ראש ישיבה שליט"א

צו הערן אלע שיעורים אויף חינוך פון דער ראש ישיבה שליט"א
אויף קול ברסלב
דרוקט: 1-2-4-2
- שמעו ותחי נפשכם -

מיין פנים, אזוי האב איך זוכה געווען צו קינדער וואס דאווענען און לערנען...
דאס שרייב איך דיר אז דו זאלסט וויינען יעדן טאג צום אייבערשטן - דו מיט דיין ווייב - אז איר זאלט זוכה זיין צו פנים וכו' פנים עוסקים בתורה ובמצוות, דורכדעם וועסטו האבן נחת פון זיי, און עס וועט מקוים ווערן ביי דיר (תהלים קכח, א): "בניך כשתלי זיתים סביב לשלחך", אמן.
דער אייבערשטער זאל העלפן זאלסטו מצליח זיין אין אלע דינע וועגן.

שיקן אינגלעך נאך חדר צו לערנען מוזיק?

שאלה:

לכבוד דער ראש ישיבה שליט"א, איך האב צוויי גרויסע אינגלעך וואס זיי האבן נישט אלץ וואס צו טון נאך חדר. האב איך געטראכט זיי צו שיקן צו א היימישע קורס פאר קינדער זיך צו לערנען שפילן אויף א קיבארד אין א גיטאר. איז עס א גוטע זאך? א גרויסן יישר ביה.

תשובה:

בעזרת ה' יתברך - יום א' פרשת ויקרא, ט' מר-חשון, שנת תשע"ח לפרט קטן

לכבוד ... גרו יאיר

איך האב ערהאלטן דיין בריוו.

קינדער, ווען זיי קומען אהיים פון חדר, זענען בדרך כלל אפגעמוטשעט, זיי האבן א גאנצן טאג געלערנט און געדאווענט, און עס איז נישט קיין מצוה ארויפצולייגן אויפ'ן קאפ גאץ לימודים; זייער אסאך מאל זוכן די עלטערן דאס צו טון פאר זייערע קינדער - נישט אזוי ווייט ווייל זיי ווילן די קינדער זאלן מצליח זיין, נאר מען זוכט ווי מען קען פטור ווערן פון די קינדער פאר נאך א שעה. קינדער זענען קינדער, און קינדער דארפן האבן צייט צו שפילן און זיך אויסלופטערן; קינדער זענען נישט קיין מאשינען וואס דארפן ארויסגעבן סחורה פיר און צוואנציג שעה.

עס איז נישט קיין שלעכטע זאך אויסצולערנען פאר א קינד שפילן מוזיק וכו', אבער דאס ווענדט זיך שוין אינעם קינד, זענען קינד איז א וועלט פאר זיך; עס זענען דא קינדער וואס האבן זייער ליב צו ליינען מעשיות, זיי קענען זיך שעות אויף שעות און ליינען מעשה ביכלעך, נאכדעם זענען דא קינדער וואס האבן נישט קיין געדולד צו ליינען וכו', זיי האבן מער הנאה פון ארום טאנצן און ארום לויפן - דאס וואס עלטערן האבן נישט ליב וכו'; ווען עלטערן זענען ווי זייער קינד לעבט, שפרינגט און טאנצט, ווערן זיי גערוועזן, מען טראכט אז עס פעלט פאר'ן קינד וואס צו טון און מען שיקט אים צו א נאכט פולל, אדער צו טיטשערס לערנען וכו', אדער שלעפט מען אים איין מיט מעדעצין - מען מאכט אים פאר א קעיס און ער ווערט א גאנצע רחמנות, אבי די עלטערן זאלן נישט האבן ארום זיך א לעבעדיגע קינד, וואס באמת איז דער קינד געזונט און שטארק, עס פעלט אים גארנישט, ער וויל שפרינגען און טאנצן, אזוי ווי א געזונט קינד וכו'.

נאכדעם זענען דא קינדער וואס פארלאנגען דאס; זיי ווילן זיך לערנען מוזיק, שרייבן, מאלן, אדעלע קינדער איז נישט קיין שום פראבלעם זיי דאס אויס צו לערנען. (פארשטייט זיך מען דארף וויסן ווער דער טיטשער איז, צי ער לערנט נאר אויס שפילן, אדער ער לייגט אויף אריין זיין השקפה אין די קינדער, וואס דאס קען זיין זייער שעדליך).

דער עיקר דארף מען אסאך מתפלל זיין צו האבן ערליכע קינדער; מען האט אמאל געבעטן א ברסלב'ער חסיד ער זאל דערציילן ווי אזוי ער האט זוכה געווען צו ערליכע קינדער; האט ער געענטפערט: "וואס מיינט איר, גוטע קינדער רייסט מען אראפ פונעם בוים? איך האב יעדן טאג געוויינט צום אייבערשטן איך זאל האבן ערליכע קינדער, איך האב געוויינט און געוויינט און מיט מיינע טרערן האב איך אפגעווישט

<<

איך וויל זיי זאלן זיך אנרופן, זענען דא געזונטע בחורים וואס ענטפערן אייביג וואס זיי טראכטן, עס מיינט נישט אז זיי קענען לערנען, צומאל זאגן זיי סתם שטותים, אבער זיי זענען געזונט, נאכדעם זענען דא בחורים וואס זיךן שטיל און רעדן גארנישט אריין, זיי האבן מורא פון די אייגענע שטאן.

איך קען נישט!

די וואך האב איך געהאט א מצוה מיט א בחור, פון אינדרויסן זעט ער אויס צו זיין א פעסטער בחור, אבער אינעווייניג ער איז נעבעך אזוי צעבראכן, ער האט נישט קיין שום זיכערקייט אין זיך, איך פרעג אים: "וואו דאווענטו שבת?" זאגט ער מיר אין וועלכע בית המדרש, זאג איך אים: "אה, זענער איז דאך דאך דער רב, זאג אים אז איך שיק אים א גרויס", און איך זע גלייך מיט וועם איך רעד, ער קען מיר נישט קוקן אין פנים, ער קוקט א גאנצן צייט אנוועק פון מיר, דאס איז איינע פון די סימנים פון אן אומזוכערער מענטש, פרעג איך אים: "דו גייסט אים זאגן דעם גרויס?" זאגט ער: "גייין", פרעג איך אים: "דו גייסט דעם רב יעדע וואך גוט שבת?" זאגט ער: "גייין; בייים סוף יעלינו לשבחה לויף איה ארויס פון שול", זאג איך אים: "פאר וואס גייסטו נישט צו נאך דאווענען אים גרויס? דער רב לייגט די טישטוכער, ער וואשט די האנטוכער, עס איז זייער א שיינע זאך צו גיין זאגן גוט שבת, און באדאנקען אז די דאווענען איז זייער שיינ געווען", זאגט ער: "נע, איך לויף ארויס גלייך ווען מען ענדיגט דאווענען", איך האב זיך געבעטן: "איך בעט דיר, זאג אים אז איך שיק אים א גרויס", זאגט ער מיר: "איך קען נישט!"

פון וואס קומט עס?

דער בחור איז שוין א גרויסער בחור, אז מען קוקט אים אן פון אינדרויסן קען מען נאך מיינען אז ער איז א שגג, ווייל ער גייט מיט א האדי... אבער אינעווייניג איז נעבעך גארנישט דא אין אים, ער לעבט נישט, ער קען נישט אויפהייבן זיינע אויגן, ער קען נישט גיין זאגן "גוט שבת", ער קען נישט איבער געבן א גרויס פאר איינעם. פון וואס קומט עס? איינער האט אים גוט צעקלאפט. עס קען זיין א חבר. אבער עס קען אויך זיין אז עס קומט פון א רבי אדער פון זיין טאטע אדער פון זיין מאמע, אדער פון אלע דריי צוזאמען - וואס האבן אים צעקלאפט.

א קינד קען נישט טראכטן

זעלטערן דארפן זייער אכטונג געבן ווען א קינד זאגט עפעס, עס נישט אנוועק צו מאכן: "דו רעדסט שטותים", "וואס האסטו זעצט געזאגט, פאר וואס טראכטו נישט וואס דו רעדסט?" ער איז נאך א קינד, א קינד קען נישט טראכטן, לאז אים זאגן ווי אזוי ער זאגט און פאררעכט אים.

א לעבעדיגע בלי

מען דארף זייער אכטונג געבן מיט קינדער, זיי זאלן נישט זיין צעקלאפט ביי זיך. עס קומען אריין קינדער אין חדר און אין סקול וואס איך קען גארנישט טון מיט זיי, עס איז אזוי ווי דו גיסט אריין וואסער, סאדע, פאנטש אין א לעבעדיגע בלי, אלעס גיסט זיך אויס; די קאפ פון א מענטש איז אזוי ווי א קאפ וואס מען טרינקט דערין, א קינד וואס איז צעקלאפט האט נישט קיין קאפ.

ווען טאטע מאמע בויען אויף דעם קינד, האט ער א געזונטע קאפ, א גאנצע בלי, זעצט קען קומען דער רבי, מגיד שיעור, לערערין און מנהלת, אריינגיין דערין געשמאקע טרינקען, אויסלערנען שיינע זאכן, און עס וועט זיך האלטן אינעם קינד.

אבער אז עס קומט א 'שכרי בלי', א צעבראכענע בלי, רינט אלעס ארויס וואס מען לייגט אריין, דער קינד טראכט א גאנצן טאג: "איך קען נישט, איך בין נישט, איך ווייס נישט, איך טו נישט", און נאכדעם זוכט זי נעבעך אביסל אויפמערקזאמקייט, זי טראכט: "אפשר אז איך וועל זיך עפענען נאך א קנעפל וועט נאך איינער שמייכלען צו מיר", אפשר אז איך וועל ארויפציען מיין קלייד העכער, וועט נאך איינער געבן א קוק אויף מיר, אפשר אז איך וועל זיך אנטון מער טייט, און איך וועל זיך אנטון אן אינטערעסאנטע קאליר, וועט דאס מאכן אז איך זאל זיין עפעס ווערד'.

מען דארף זייער אכטונג געבן אויף אונזערע קינדער.

(ענגמען פון א חיזוק שיעור, מיטוואך פרשת תרומה שנת תשע"ט לפרט קטן)

צו באקומען וועכנטליך דעם גליון, ביטע שרייבט צו: jhbul1234@gmail.com

קול ברסלב

קוואל פון חיזוק (פרויקט) - שיעורים; מעשיות פון תפלה; רעסעפיס; און נאך 845-351-9060 / 212-444-9169 ארץ ישראל 0797040069 / ענגלאנד 03303502363 / קאנאדא 438-320-9090 חיזוק יומי אימעיל / chizikyomi@gmail.com / טעלעפאן מעסידיזשינג 347-630-2876

קול ברסלב - שיעורים; חיזוק יומי; ניגונים; מעשיות פון תפלה און נאך 212-444-9191 / 845-351-0910 ארץ ישראל 0797040066 / ענגלאנד 03303502361 / קאנאדא 4383008080 בעלגיע 3235003461 / ארגענטינע 11552354370